

לזכר ד"ר שמחה כץ ז"ל

איש צנוע, ישר-דבך, זהיר המחשבה, עמוק ההרגשה, עושה בשביל חבריו וידידיו לפי יכולתו, ובעצמו מסתפק במועט שבמועט.

אף כי היה איש הספר והעיון, מצא גם זמן להיפנות לחבריו ומכריו. לאין שעור היתה זהירותו במה שכתב, על מאמר מדעי היה יושב חדשים בעיון שקדני בחיפוש המקורות, בהשואה ובסגנון.

לפני זמן מה העיר אותו אחד ממכריו, שבמאמרו האחרון על "אגרות משכילים בגנותם של חסידים", שנתפרסם ב"מאזנים", צוטטו כמה ביטויים לא ספרותיים. המנוח התמרמר על גישה-דרושה להתאים חומר היסטורי עובדתי לחיך וטעם סאלוני. והוא, כאמור, היה זהיר מאד בכל מה שכתב.

מותו של ד"ר כץ אבירה גדולה היא לחוג הקטן של חוקרי הספרות העברית החדשה.

המנוח למד בנימנסיה שבעיר ברעס-לאו. באוניברסיטה למד משפטים, אבל לא מצא בדבר סיפוק. שאף לעבודה ספרותית, ובזמן האחרון נדמה היה, כאילו הוא מתקרב למטרה. והנה פרצה המלחמה ובעקבותיה טלטולים וסבל למשפחתו, שהיה קשור אליה בכל נפשו — ולבו נשבר.